

**BRÁŠKOVÉ
A HROZBA
Z KALNÝCH
VOD**

6+

**NAPSALA
ALENA BUREŠ**

**ILUSTROVALA
JANA POŘÍZKOVÁ**

Bráškové a hrozba z kalných vod

Text © Alena Bures, 2024

Obálka a ilustrace © Jana Pořízková, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc pod značkou

Rýče, 2024

ISBN 978-80-88623-49-6

BRÁŠKOVÉ A HROZBA Z KALNÝCH VOD

ALENA BUREŠ

OBSAH

PROLOG.....	5
DĚŠŤ, SNY A HOREČKA	10
ÚTĚK.....	17
BABIČKA.....	27
OŠTĚP SUCHA.....	44
DŘEVOHRYZ	60
MLŽÍNKY	77
SPOR.....	88
AUGUSTA.....	97
NA HŘBETĚ.....	111
BOJ	122
NÁVRAT	146
DOMOV	150
JE PO VŠEM.....	164

PROLOG

Prší. Zase prší. Copak to nikdy neskončí?!

Adam stál v prudkém lijáku na hrázi rybníka, schovaný za silným starým stromem a pozoroval hladinu bičovanou proudy deště. Byl promočený až na kůži, ale nevnímal to. Jeho pozornost byla upřena na hladinu a nic jiného ho nezajímalo.

Voda vřela a vzdouvala se, k nebi se zvedaly vlny, jako by to nebyl rybník, ale rozbouřené moře. Z prostředka vodní plochy se šířily kruhy, až se zlověstným plesknutím narazily na břeh a rozstříkly se do špinavých fontán. Adam věděl, že na vině není jen liják, a věděl taky, co se za chvílku objeví. Zatím nemohl dělat nic než zůstat v pochybném úkrytu za stromem a doufat, že se hráz neprotrhne.

„Tak pojď, ty potvoro, pojď,“ šeptal si rty, kupodivu oschlými, s očima stále upřenými na hladinu. „Pojď, já ti ukážu...“

Než stačil myšlenku dokončit, voda se začala točit dokola a vířit jakoby v obrovském mixéru a z kalně zpěněné hladiny se začalo pomalu nořit TO. Zpočátku byl vidět vždy jen kousek šupinaté slizké kůže, zelenohnědé a šedavé jako bahno na dně. Vypadalo to, jako by se mezi vlnami objevoval obrovský odpor-
ný had a po něm druhý a pak další a další.

Áda hady znal a měl je docela rád, ale tohle věru nebyl žádný pozemský tvor. Byla to obrovská chapadla, zmítající se a bičující vodu. Každé z nich bylo silné jako tatínkova paže, dlouhé a mrštné jako bič australských honáků. Na konci každého chapadla byla hlava, připomínající hlavu obrovské žáby, až na to, že na vršku každé z nich trůnily tři veliké vypoulené oči, nemrkající a zírající všemi směry. Pod nimi a dvojicí čárkovitých nozder se otvírala rozšklebená žabí huba, široká, obrovská a plná zubů ostrých jako dýky.

To však nebylo jediné nebezpečí. Uvnitř každé tlamy ležel ostře oranžový jazyk, stlačený jako u chameleona, jazyk,

který mohl každou chvíli vystřelit neuvěřitelně daleko, uchvátit kořist a dopravit ji do zubaté tlamy dřív, než oběť stačila mrknout nebo vykřiknout.

Chapadla se nořila z vody stále víc a v jejich středu se pomalu objevilo tělo celé nestvůry. Adam se zachvěl hrůzou. Ta zdánlivě beztvará hrouda masa bez očí, bez tlamy, jen s roztřepeným krátem na vrcholu působila mnohem děsivěji než všech osm chapadel s dravými žabími tlamami na koncích. Tady byl zdroj všeho zla, které je potkávalo v posledních týdnech. Tady byl strůjce všech povodní, záplav a vodního nečasu.

Zjevil se Mokrych Osmižab.

